

Casa Nobilimii - Riddarhuset,
fațada dinspre canalul Riddarholmen.
Foto: © Riddarhuset.

Pe urmă, se poate spune, în ceea ce privește bursele, că avem burse culturale pe care le decernăm noi și acestea nu este nevoie deloc să fie doar pentru membrii Casei Nobilimii, ci poate fi vorba despre persoane ce au îndeplinit acțiuni culturale pe care Direcțiunea (Casei Nobilimii, n.tr.) consideră că merită să le sprijinim.

S.C.: Există vreo relație între Casa Nobilimii și Ordinul Francmason din Suedia?

H.v.V.: Nu, nu există astfel de legături. Avem legătură cu Ordinul Ioaniților, care își exercită activitatea din Casa Nobilimii, dar nu există legături fixe cu, de exemplu, Ordinul Francmason, în afară de faptul că există membri activi în ambele locuri.

S.C.: În Suedia se vorbește cu "tu" din anii '60. Ce părere ai tu despre aceasta?

H.v.V.: Pentru mine este de la sine înțeles că așa trebuie să fie.

S.C.: De ce? Ți pun întrebarea aceasta deoarece am făcut destul de multe interviuri în Suedia cu oameni cu poziții înalte și o parte dintre acestea au fost publicate în România. Acolo ei au fost foarte șocați de faptul că eu folosesc "tu", deși eu explicam că așa este în Suedia. Proprietarul unei publicații mi-a spus că: "Dacă mai scrii încă un articol în care te adresezi cu 'tu' primului ministru, altor șefi de partide, etc., atunci nu-l vom mai publica". Atunci când prezint persoane, eveniment, activități, etc. din Suedia, le prezint așa cum sunt în Suedia și "tu" (spre deosebire de limba engleză care are "you" și pentru singular și pentru plural, în suedeză "tu" este numai la per. II singular) este ceva "specific" suedez. De aceea insist și te întreb: De ce consideri tu că este de la sine înțeles să te adresezi cu "tu" tuturor?

H.v.V.: Când oamenii se întâlnesc, scopul este ca ei să vină aproape unii față de alții, să schimbe gânduri, idei, puncte de vedere sau informații. Dacă atunci însă se pun titluri în față, există riscul ca acestea să constituie un obstacol în comunicare. Eu consider că nu este nevoie de titluri, căci putem avea respect și considerație unii față de alții chiar și fără aceste titluri.

S.C.: Eu obișnuiesc să spun că, atunci când te rogi lui Dumnezeu, îi spui "Tu"; atunci, de ce să ne adresăm unii altora cu atâtea pronume de politețe?

H.v.V.: Eu împărtășesc pe deplin această concepție.

S.C.: Aveți un sistem de decernare de medalii, decorații?

H.v.V.: Casa Nobililor are câteva medalii, dar acestea sunt decernate cu multă economie, așa că nu există vreun sistem larg de ordine. Există câteva,

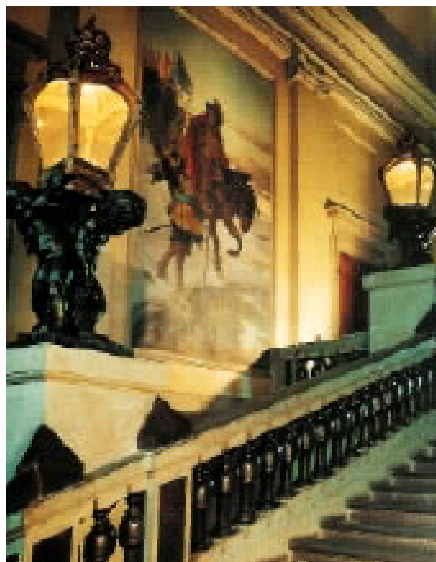
dar este destul de rar ca ele să fie decernate.

S.C.: În Suedia, sau în străinătate?

H.v.V.: În principal în Suedia.

O.C.: Ce s-a întâmplat cu nobilimea din Suedia după desființarea stărilor sociale?

H.v.V.: Când parlamentul celor patru stări a fost desființat în 1866 - sesiunea parlamentară începuse în 1865, dar hotărârea s-a luat în 1866 - a avut loc, desigur, o lungă dezbateri în cadrul celor patru stări dacă acestea să renunțe la marile posibilități pe care le aveau, ca parlamentari pe viață, în a influența mersul țării. Dar când hotărârea a fost luată, cei care erau deputați parlamentari aveau sarcina aceasta ca o ocupație cu orar redus, căci toți aveau alte meserii, ca de exemplu în administrația regatului, sau aveau o moșioară proprie, sau altceva. Iar mulți erau țărani, de fapt. Se crede că toți (nobilii, n.tr.) aveau moșii și castele, dar, de fapt, nu a fost așa, mulți erau țărani. Populația Suediei, pe timpul acela, consta, de fapt, din țărani. Mulți dintre nobili erau și ei țărani. Așa că ei s-au dus la fermele lor unde și-au cultivat pământul, sau au continuat să lucreze în fabricile lor, ori și-au continuat muncile administrative, precis ca și mai înainte.

Impunătoarea scară a arhitectului Jean de la Vallée, executată în 1664-1668, pe care atarnă tabloul lui Gustav Cederström.
Foto: © Riddarhuset.

De atunci, nobilimea nu a mai avut vreo influență directă, ca un colectiv, asupra dezvoltării Suediei, ci aceasta s-a făcut doar prin contribuțiile în diferite feluri ale individului.

O.C.: S-a organizat nobilimea în vreun fel?

H.v.V.: Da, a existat o organizare. Titlul meu, "Secretarul Casei Nobilimii", a fost creat deja în 1626. S-a considerat atunci că trebuia să fie cineva care să țină în ordine Casa aceasta, să aibe grije ca să se scrie protocoale și să se îngrijească de toate lucrurile acestea. În jurul Secretarului Casei Nobilimii s-a clădit, de-a lungul secolelor, o Cancelarie ceva mai mare, așa că azi suntem aici șapte persoane. Iar ceea ce facem noi aici este primirea cererilor de burse, ne îngrijim de rezolvarea lor, așa ca să atribuim bursa corespunzătoare la persoana corespunzătoare. Avem un Departament Genealogic, care studiază și cercetează legăturile de rudenie și scopul este ca să se determine cine să fie membri și cine să nu fie membri. Pe urmă, avem un Birou, care ajută la închirierea localurilor, programarea de săli pentru vizitatori și programarea de localuri pentru banchete și așa mai departe. Avem aici și o mică bucătărie, nu cu salariatii noștri, ci pe care o "luăm cu chirie", ca să zic așa, și care are mâncare foarte bună. Aceasta

este și ea o parte foarte mult apreciată de cei care închiriază Casa Nobilimii.

O.C.: Dar organizarea propriuzisă a...

H.v.V.: S-a dezvoltat cu mersul dezvoltării în societate. La început nu au fost necesari prea mulți aici, dar acum, deoarece avem foarte multe cereri, sunt multe neamuri care trebuie clarificate, așa că avem nevoie de administrația pe care o avem acum.

O.C.: Are nobilimea din restul țării o organizație a sa proprie?

H.v.V.: Nu, singurul centru administrativ este Cancelaria Casei Nobililor, aceasta este tot ce există.

O.C.: Nobilimea nu are o asociație proprie?

H.v.V.: Nu, nu, nu există nici o organizație de interese a nobilimii. Nici nu există vreun motiv să se constituie așa ceva, deoarece singurul "numitor comun" este Casa aceasta. Din cauza aceasta nu a existat, de fapt, nici un motiv ca se se organizeze nobilimea după 1866.

O.C.: Dar toți care sunt în Almanahul Nobililor plătesc cotizație la voi.

H.v.V.: Da, toți membrii masculini adulți fac aceasta, nu femeile.

S.C.: De ce nu și femeile? Este vreo tradiție?

H.v.V.: Da. Există multe tradiții vechi suedeze care nu s-au schimbat, la fel și această tradiție.

S.C.: La CURIERUL ROMÂNESC avem și noi o tradiție, și anume de a ruga persoana interviuată să se prezinte singură. Prezintă-te, te rog, cititorilor noștri!

H.v.V.: Dacă începem cu familia, sunt căsătorit și am doi copii. Ambii copii s-au mutat de acasă și unul dintre ei va deveni institutor, iar celălalt va deveni expert în informatică, ori ar trebui să spun consultant în bransa de IT. Locuim în Sollentuna, în afara Stockholm-ului, într-o casă înșiruită și ne simțim foarte bine acolo. În ceea ce privește viața mea profesională, trebuie să spun că am ieșit la pensie - am 60 de ani acum și am ieșit la pensie din Forțele Armate, în care am făcut servicii timp de 40 de ani. În cadrul Forțelor Armate ieși la pensie la vârsta de 60 de ani, așa că am avut grijă să-mi caut un nou loc de muncă după aceea. Munca mea de aici este o muncă cu normă întreagă și ea cere foarte mult de la mine, deoarece, în afară de a avea grije de această Casă în mod satisfăcător, mai există și un număr de așezări senioriale și castele prin toată țara

☞ 4

Perete în sala Mareșalului de Țară; la dreapta, portretul lui Arvid Bernhard Horn, pictat de G.E. Schröder în 1727. În fundal, camera de intrare.
Foto: © Riddarhuset.